

Arrest

nr. 340 256 van 29 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart de nationaliteit van de Verenigde Arabische Emiraten te hebben, op 13 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 oktober 2025.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “1. De verzoekende partij, die verklaart de nationaliteit van de Verenigde Arabische Emiraten te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 6 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.
2. De verzoekende partij hekelt in het verzoekschrift dat haar bijzondere procedurele noden in de behandeling van haar verzoek niet grondig onderzocht zouden zijn. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt dat deze wel degelijk beoordeeld werden, maar dat verzoekende partij aangaf geen bijzondere

procedurele noden te hebben waardoor haar geen steunmaatregelen verleend werden (Zie "Vragenlijst bijzondere procedurele noden" in het administratief dossier). De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat ze duidelijk aangaf HIV-positief te zijn. Ze meent dat een dergelijke ziekte zwaar om dragen is. Ze stelt het eveneens psychologisch niet gemakkelijk te hebben daar ze sinds eind 2015 op zwerftocht is. Ze meent dat dit ook weegt op haar. Ze brengt echter geen elementen naar voor waaruit zou kunnen blijken dat ze omwille van bovenstaande elementen nood zou hebben aan bijzondere maatregelen en dus over bijzondere procedurele noden zou beschikken. Uit haar betoog kan ook niet blijken welke maatregelen de commissaris-generaal had moeten nemen tijdens het persoonlijk onderhoud en wat de invloed was van deze maatregelen op haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Er kan dan ook vanuit worden gegaan dat de rechten van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal werden gerespecteerd.

3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Zweden heeft ingediend op 3 oktober 2015. Ze kreeg er internationale bescherming toegekend op 31 maart 2017 (Zie "Eurodac Marked Record" in het administratief dossier). In het administratief dossier noch uit haar verklaringen kan blijken dat de verzoekende partij op heden niet meer over deze bescherming in Zweden beschikt.

In dit kader wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklink in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij toont verder ook niet in concreto aan dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Zweden. Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen. Verzoekende partij slaagt er niet in om het tegendeel te bewijzen, namelijk dat zij niet langer over deze internationale bescherming zou beschikken. Ze beperkt zich in de eerste plaats tot te stellen dat haar status niet langer actueel is daar Zweden een nieuw dossier ging openen. Hieruit kan echter niet blijken dat ze op heden niet meer over een beschermingsstatus in Zweden beschikt. Dat ze ten tweede stelt op heden zelf niet te weten wat haar status in Zweden is, kan ze ook niet aantonen dat ze niet over een internationale beschermingsstatus in Zweden beschikt. Uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat ze internationale bescherming kreeg toegekend in Zweden (zie "Eurodac Marked Record" in het administratief dossier). Ten derde kan haar betoog dat een terugkeer naar haar land van herkomst een probleem kan vormen en dat de commissaris-generaal in de Zweedse wetgeving had moeten kijken wat de gevolgen hiervan zijn, niet worden gevolgd. Bovenstaand werd immers gesteld dat het aan de verzoekende partij is om aan te tonen dat ze niet langer over een internationale beschermingsstatus beschikt. Het is dus ook aan de verzoekende partij om aan te tonen of haar internationale beschermingsstatus werd ingetrokken. Door louter te wijzen op eventuele hypothetische gevolgen ten aanzien van haar internationale beschermingsstatus in Zweden doordat ze is teruggekeerd naar haar land van herkomst, brengt ze geen concrete elementen bij die zouden kunnen aantonen dat ze niet over een internationale beschermingsstatus in Zweden beschikt.

4. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van

achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

5. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Zweden voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Zweden werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

6. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Zweden wordt vastgesteld.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Zweden of waardoor zij bij terugkeer naar Zweden een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Ze brengt naar voor dat ze HIV heeft maar daarnaast geen gezondheidsproblemen heeft (NPO, p.3). Ze brengt geen medische stukken neer ter staving van haar verklaringen. Uit haar verklaringen blijkt niet dat ze omwille van deze medische aandoening bij een terugkeer naar Zweden niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Zweden in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Zweden, of waardoor zij bij terugkeer naar Zweden een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij verklaart Zweden te hebben verlaten omdat ze problemen kreeg met haar toenmalige vriend met wie ze samen woonde. Ze verklaart dat haar vriend veel dingen op haar naam kocht en dit problemen veroorzaakte (NPO, p.7). Dit kan echter niet worden gekwalificeerd als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ze heeft ook geen moeite gedaan om eventueel bescherming te bekomen tegen deze vriend bij de Zweedse overheid. Ze heeft eveneens geen moeite gedaan om een beroep te doen op de Zweedse overheid om haar te helpen een duurzaam bestaan uit te bouwen. Ze verklaart immers geen beroep te hebben gedaan op de Zweedse immigratiedienst om huisvesting te vinden toen ze wegging bij haar vriend (NPO, p.8). Het is de verantwoordelijkheid van de begunstigde om internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Haar verklaring dat ze op heden niet kan terugkeren naar Zweden omdat haar dieren niet binnen mochten en haar man diende terug te keren naar België (NPO, p.9), kan niet worden beschouwd als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het toont verder evenmin aan dat ze niet in staat is om een duurzaam bestaan in Zweden op te bouwen of dat Zweden de op haar rustende verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomt. Uit bovenstaande kan niet afgeleid worden dat verzoekende partij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Zweden te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Zweden hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Waar de verzoekende partij wijst op het feit dat haar partner geen gezinshereniging kon aanvragen, kan niet worden ingezien op welke wijze dergelijke wetskritiek die betrekking zou hebben op de vigerende Zweedse regelgeving, dienstig kan worden aangevoerd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Er kunnen verschillen bestaan in de rechten die worden toegekend aan begunstigten van internationale

bescherming in de verschillende lidstaten binnen de Europese Unie. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het vluchtmotief inzake gezinshereniging houdt dan ook geen verban met een van de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze op heden niet langer over een geldige verblijfsvergunning in Zweden beschikt, toont zij niet aan dat zij deze niet zou kunnen verlengen bij een eventuele terugkeer naar Zweden. Evenmin toont zij aan, noch blijkt dit uit de algemene landeninformatie, dat de verzoekende partij geen toegang zou hebben tot sociale en medische hulp en steun bij een terugkeer naar Zweden in afwachting van haar nieuwe Zweedse verblijfsvergunning.

7. De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Zweden in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Zweedse grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Zweden in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Zweden werd verleend, kan stellen.

8. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Zweden worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Zweden zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 december 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

Ter terechtzitting wordt door de Voorzitter erop gewezen dat in de neergelegde aanvullende nota sprake is van een vertaling. De advocaat van de VzP kadert de gebeurtenissen omtrent de vertaling. Verzoeker had originele stukken doorgestuurd en de advocaat had gevraagd om een vertaling, die zij gekregen heeft, maar niet kon printen. Zij kon deze enkel openen via DeepL dus heeft zij hiervan printscreens gemaakt. Deze printscreens worden door de advocaat van de VzP ter terechtzitting neergelegd als aanvullende nota en zij benadrukt pag. 2 en 3 van de printscreens waarin te lezen valt dat de reden voor de intrekking van de status van VzP in Zweden dubbel is, enerzijds werd deze ingetrokken omdat VzP haar origineel paspoort teruggevraagd heeft aan de Zweedse autoriteiten en anderzijds omwille van het feit dat zij sedert geruime tijd niet meer in Zweden verblijft, wat klopt aangezien zij in België is. Aangezien VzP geen bescherming in Zweden meer heeft klopt de beoordeling van de CG niet. Zweden leidt namelijk uit het feit dat VzP haar originele paspoort teruggevraagd heeft af dat zij zich terug onder de bescherming van haar eigen autoriteiten heeft gezet, wat echter niet het geval is. Zij heeft hier in België bescherming gevraagd. VzP benadrukt dat zij homoseksueel is en samenwoont met haar partner in België. VzP heeft aldus geen bescherming meer in Zweden en is homoseksueel. Homoseksualiteit is verboden in de Verenigde Arabische Emiraten en er staan straffen op waaronder gevangenisstraffen en boetes dus er kan niet van haar verwacht worden dat zij teruggaat naar een land waar zij haar eigenheid zou moeten verstoppen. Dat Zweden VzP erkent heeft is een teken dat zij niet kan terugkeren naar de Verenigde Arabische Emiraten. Zweden heeft VzP geen subsidiaire bescherming toegekend omwille van enige andere redenen. Bovendien heeft VzP geen hernieuwing gevraagd zodat zij niet meer beschikt over een verblijfvergunning in Zweden. Dit alles spreekt tegen wat de CG zegt, namelijk dat een statuut in Zweden behouden blijft en VzP brengt in deze bewijs van het tegendeel bij. VzP meent dat er voldoende elementen voor handen zijn om over te gaan tot een erkenning of op zijn minst een annulatie zodat de CG kan verifiëren bij de Zweedse autoriteiten of het klopt wat verzoeker neerlegt. In hoofddorde stelt zij echter voldoende elementen bijgebracht te hebben om een definitieve beslissing te nemen over de asielaanvraag. De advocaat van VzP benadrukt nog dat de reden voor het laat bijbrengen van deze vertaling niet de schuld van VzP is maar het gevolg is van een mix-up tussen de raadslieden. VzP haalt nog aan dat de CG de zaak te lang heeft laten aanslepen zodat dit nadelig is geweest voor VzP. Was de CG sneller geweest dan had VzP kunnen terugkeren naar Zweden en een hernieuwing van haar verblijfsvergunning kunnen aanvragen. Nu is de deur van een terugkeer naar Zweden gesloten. De beslissing van de CG werd pas 2 jaar na datum genomen zodat VzP nu vraagt om een annulatie omwille van juridisch-technische redenen. VzP haalt nog aan dat zij originele documenten van Zweden bijheeft, maar de voorzitter geeft aan dat dit niet nodig is aangezien dit niet betwist wordt.”

4.2. De verzoekende partij maakt op 18 december 2025 een aanvullende nota over, waarin zij verschillende bijkomende documenten voegt.

5. Verzoekende partij legt bij haar aanvullende nota van 18 december 2025, onder meer, stukken voor die erop wijzen dat zij niet langer over internationale bescherming beschikt in Zweden. Zij legt een schrijven voor van de Zweedse autoriteiten dd. 26 juni 2025, waarin gehoor wordt gegeven aan een vraag tot het overmaken van documenten met betrekking tot de herzieningsprocedure van haar internationale bescherming. Dit schrijven dateert van na het indienen van het verzoekschrift. Verzoekende partij voegt de Zweedse documenten toe, doch voorziet tevens – zij het via de vertaalapplicatie Deepl – een vertaling hiervan. De voorliggende documenten bevatten ernstige indicaties dat de Zweedse autoriteiten de internationale beschermingsstatus van verzoekende partij hebben opgeheven, omdat zij een origineel paspoort van haar land van herkomst heeft aangevraagd.

6. Rekening houdend met de stukken, overgemaakt bij aanvullende nota van 18 december 2025, kan de overweging in de beschikking van 21 oktober 2025 dat *“Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus”*, en *“De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen. Verzoekende partij slaagt er niet in om het tegendeel te bewijzen, namelijk dat zij niet langer over deze internationale bescherming zou beschikken”* niet zonder meer standhouden. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook zijn standpunt van de beschikking van 21 oktober 2025.

7. Gelet op bovenstaande vaststellingen, oordeelt de Raad dat in de huidige stand van zaken niet kan worden besloten dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° lid van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Gelet op wat voorafgaat, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 juni 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES